

תמונות ילדות | תהילה מגן

מחלונות החדר היה אפשר להרגיש בסערת הגשמים והרוחות שהשתוללה בחוץ. כל משתתפי הסדנה הגיעו גם היום בזמן, למרות המרחק ולמרות שאף מעסיק לא מכיר בהיעדרות לצורך הליך אימוץ כהיעדרות מוצדקת.

המנחות סיכמו את עיקר המפגש הקודם, וביקשו שנשים במרכז את תמונות הילדות שהבאנו. פרצופים מחייכים התפזרו להם על הרצפה. ילדון עם פאות מסולסלות, ילדה עם זר פרחים, תינוק מחופש לליצן וילדונת מרוחה בשוקולד.

בהתחלה היה עלינו לזהות מי הוא מי, וזה היה משעשע מאוד. יש משהו כל כך תמים ונעים בתמונות האלה - הקטנטנים עם העיניים מלאות השמחה והסקרנות.

בשלב הבא המנחות ביקשו שכל אחד יחזיק בתמונה שלו וישתף את כולם איך הוא מרגיש כשהוא נפרד מהדמות הזו, מהאני הקטן שלא יהיה לו המשך ולא יבוא לעולם מישוה בדמותו.

אני לא זוכרת מה אנשים ענו, אבל אני הרגשתי שדוחקים אותי לפינה. לא רוצה להיפרד! לא שאני רוצה העתק של עצמי, ולמען האמת הייתי שמחה להשאיר כמה גנים בחוץ, אבל כן הייתי שמחה להמשכיות כלשהי.

בסבב אמרתי איזה משהו רדוד שירצה את המנחות, אבל בלבי חשבתי שעם כל הרצון שלי לאמץ, אני כל כך רוצה שתהיה לנו אי פעם תמונה של חמוד או חמודה שדומה קצת לי וקצת לאסף. משהו שהוא משותף ומיוחד שלנו, גם בתכונות ובאופי. אז מה, מעכשיו אסור לרצות את זה? או שאולי רק אסור לדבר על זה כאן, שמא המנחות יכתבו בסיכום שאני לא בשלה לאמץ?

אסף, כדרכו, שמר לאורך כל המפגש על אצילות רוגעת, מחזיק בתמונה ממסיבת הסיפור שלו עם הכיפה מבד ושולח לעברי מבטים של "נדבר על זה אחר כך".

אחר כך, בדרך למכונית, שאלתי אותו למה בכלל אנחנו עושים את זה, ומה זה הפעילויות-פסיכולוגיה-בגרש האלה. מזל שיפו נמצאת על החוף, ומזל שהגשם נגמר ואפשר לשבת מול הגלים ולחשוב מחשבות שאין להן גבול, ולשאול שאלות שאין להן תשובות, ולהתפלל תפילה שכבר אין בה בקשה, רק קרבה.

לתגובות: thilamam@gmail.com

עודדתי אותם להמשיך. אני חייבת להודות שעשיתי זאת בלב כבד, ובלבי קינן החשש שמא אני משלה אותם לחינם.

”
לפני כשנתיים הייתי נוכחת בפגישה שערכו בני הזוג עם רופא בעל שם עולמי, והוא הסביר בנחת כי אין סיכוי שהבחורה הצעירה תהיה אם לילד מהביציות שלה. כאמבריוולוגית, שרואה את הביציות בעיניי,

אבל הנה, החודש הם זכו להחזיק בזרועותיהם ילד קטן, בריא ויפה - מביציותיה של האישה!
אינני קוראת כאן תיגר על הרפואה, אבל נוכח הסיפור הזה אני אומרת: אל ייאוש. לפעמים ההר הוא גבוה וקשה לטיפוס, אבל כשמצליחים לעמוד באתגר - השכר משתלם.
נכון, זה לא קל, ולפעמים קשה מנשוא. אבל זכרו שרופא, מקצועי ככל שיהיה, הוא רופא ולא אל. ובמקביל לכוונתו הטובה לסייע, לעתים, רק לעתים, כדאי להתעקש לא להתייאש.

אין שום ייאוש

כך עברו להן כעשר שנים, וטיפול עוקב טיפול. לפני כשנתיים הייתי נוכחת בפגישה שערכו בני הזוג עם רופא מומחה בעל שם עולמי, והוא הסביר בנחת כי אין סיכוי שהבחורה הצעירה תהיה אם לילד מהביציות שלה. כאמבריוולוגית, שרואה את הביציות בעיניי,

אותם, שאבו מהם, הזריקו להם, ועוד פעולות לא פשוטות. ככה זה, לעתים הרצון לילד גובר על הכול. בעיקר היה עליהם להתגבר על התחושה שמתעוררת בהם שכשכולם מסביב נכנסים בזריזות להיריון, ואחרים אפילו מספרים על הקושי עם עוד ילד שלא התכוונו להביא לעולם...

בדרך כלל כשאני מוזמנת לברית או לבריתה אני מאחלת מזל טוב ובהצלחה, אבל לא מספיקה להשתתף בשמחה. הפעם זה היה שונה. השבוע הוזמנתי לברית מיוחדת. ברית של ילד שהוריו חיכו לו יותר מעשר שנים. יצא לי ללוות את בני הזוג במשך שנים של טיפולים לא קלים. לראות את הציפייה, את הקושי והתמודדות, לחוות קצת מהאכזבה שלהם ולתלות יחד איתם תקווה בכל טיפול מחדש.

בני הזוג הם חוזרים בתשובה שנישאו באהבה בגיל עשרים. במהרה הם התחילו לבנות את חייהם, אך עם השנים הם הבינו שלא הכול זורם בקלות כמו שרוצים. בבירור הפיריון הרופאים הכריזו על בעיה משולבת: אצלו ואצלה. לדעת חלק מהרופאים לא היה ברור אצל מי הבעיה קשה יותר. אין ספק שכבר בשלב הזה זוגות רבים היו מתייאשים, אבל לא הם. הם עברו לא מעט פעולות כירורגיות שאולי מתאימות יותר לכלים מכניים - דקרו

